

ТРИ ЦЕНТИ в Злуч. Держ. Америка ПЯТЬ ЦЕНТИВ Закордоном

Тел. „Свобода“: BErgen 4-0807 4-0257 Тел. У. Н. Союзу: BErgen 4-1016

THREE CENTS in the U. S. of America FIVE CENTS Elsewhere

СЕНАТ УХВАЛИВ ПІДВИШКУ ПЛАТНІ ДЛЯ ВІЙСЬКА

Вашингтон, 26 вересня. — Майже одностайно сенат ухвалив підвищити платню для війська і передав бил до конференції з палатою репрезентатів, яка вже давніше його прийняла. Видаток на підвищення вимагає 300 мільйонів доларів річної доплати з бюджету.

Підвищення дістануть усі воїни, без огляду на рангу, в армії, в осінній флотії, повітряних силах, в корпусі моринарів, в прибережній сторожі, в геологічній службі, в службі прикладного здоров'я, в красивій гвардії, в повітряній красивій гвардії і в багатьох резервних формаціях згаданих ділянок військової служби. У листі до віцепрезидента Барклі президент гарячо підтримував цей законопроект, кажучи, що підвищення платні для війська буде дуже придатним при творенні постійної армії і для заохоти до військової кар'єри. Другий важливий законопроект в справі підвищення платень, а це для екзекутивної ділянки уряду, приходить на чергу негайно.

ДЖАНСОН ВІДКРИВАЄ „ШКОЛУ НА МОРО" ДЛЯ ПРОВІДНИКІВ АРМІЇ

Секретар оборони, Луїс Джансон, перебрав на себе роль головного учня, а водночас і вчителя, в програмі вишколу для провідників збройних сил. Він полетів безмоторним літаком до літаководів Френкліна Д. Рузвельта, який саме відпочивав на морі коло берегів Вирджинії, щоб привітати нових провідників операцій з корабля. Разом з ним були приїзди на цю вправах секретарі й начальники всіх ділянок оборони, а крім того яких 80 цивільних осіб з усіх департаментів, які брали участь в конференції для оборони.

ЗА ПРИСПІНЕННЯ БУДОВИ ВОДНОГО КАНАЛУ НА РІЦІ СВ. ЛАВРЕНТІЯ

Сенатор Фостер Доллес заявив свою підтримку для будови каналу на ріці св. Лаврентія, яка тече в Великій Озері з Атлантичним океаном, щоб уможливити приплив кораблів з набором до Великих Озер на випадок небезпеки атомового нападу зі сходу. Цю справу дискутував сенатор Доллес під час своєї передвиборчої промови в Вортертаві, Н. Й., закликаючи адміністрацію Трумана брати підтримку для цього проєкту „з політичних причин“.

ПРЕЗИДЕНТ ТРУМАН ПРИГОТОВИВ ПРОМОВУ НА 1950 РІК

Вашингтон. — Президент Труман закінчив над різними департаментів відділ складання своєї промови про „Стан Нації“, яку він має виступити при відкритті нового конгресу 4 січня 1950 р. Урядовці, які прищеплюють звіти, мають право теж піддати думку про потребу нового законодавства.

ЦЕРКВА ЗАНАДТО ОПТИСЬКА, КАЖУТЬ ЄПІСКОПАЛИ

Сан Франциско. — Християнська церква не сповнила своїх духовних завдань, як були проголошені первісними християнами, а внаслідок того стала тільки „слабим відблиском сучасної суспільності“ сказав у своїй промові єпископ-президент Протестантського Єпископального Церкви Злучених Держав на річній збірці делегатів цієї церкви. У збірці бере участь 8,000 осіб. Між ними є 100 єпископів і 500

МОЖЛИВІСТЬ ПОСТІЙНОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ ДЛЯ АТОМОВИХ СПРАВ

Вашингтон, 26 вересня. — Коли виявилось, що Совети мають атомову зброю, конференція американських, британських і канадських делегатів в справі атомової енергії набирає більшого значення, а діючий секретар стейту Джеймс Е. Веб заявив, що вона може переміститися на постійну конференцію представників трьох держав.

Між тим у сенаті сен. Борк Б. Гікенлупер сказав, що „необережна політика в справі внаслідкування фондів на озброєння Європи. Палата репрезентатів свого часу ухвалила об'єднати одну третину з суми, пропонованої урядом, а сенат ухвалив \$1,314,000,000. Обидві конгресові палати згодилися на конференції прийняти сенатську ухвалу в справі внаслідкування фондів на озброєння Європи. Палата репрезентатів свого часу ухвалила об'єднати одну третину з суми, пропонованої урядом, а сенат ухвалив \$1,314,000,000.

Б. ВИГЛЯДИ НА МИР У ФОРДА

На нарадах представників Форда з делегатами юні англійської, що ще можлива є згода на точки в новому контракті, який ще буде викликаний страйк у четвер. Того дня між ними завершилися переговори для 115,000 робітників в одній з фабрик Форда в Дітроїті і філіях в різних стейтах.

КАРА ЗА ПОДІТВОРИ ЗА НЕДАВАННЯ ПО 25 РОКАМ

Денвер, Колорадо. — Генрі М. Блекмер, який має 81 рік життя, а який повернувся з Франції по 25 років, признався, що він не платив особистого податку в Америці впродовж свого перебування закордоном. Він утік свого часу з Америки, щоб не складати свідчення під час славного скандалу з продажом федеральних нафтових пільг Тітмат Дом приватним людям. Коли він явився в суді і признався до вини в справі оудового свідчення, прокуратор відступив від обвинувачення. Тоді суддя заявив, що для чистого сумління треба пригладати на задоволення податковий Виявилось, що Блекмер заплатив податок і кару за рр. 1920-1923 у висоті \$3,670,784, перед поворотом, а тепер остаточно це податок і кара за дальші роки. Він має би доплатити ще \$40,000.

ПРЕЗИДЕНТ ПІДПИСАВ ЗАКОН ПРО СВІТОВУ ТОРГІВЛЮ

Вашингтон. — Президент Труман підписав бил про Взаємні Умови в Торгівлі. Цей Акт має на меті згармонізувати міжнародні торговельні відносини для підтримки загального миру. З цієї нагоди президент вивів радість, що Америка вступила наново на шлях політики „жити й дружити“.

ДАЛЬШІ ЗГОЛОШЕННЯ ДОПОМОГИ В ПЕРЕСЕЛЕНЦІЙ АКЦІЇ

Філадельфія, 27 вересня. До канцелярії ЗУАДКомітету наспівують з поодиноких громад дальші зголошення допомоги для переселенчій акції в теперішній її критичній стадії. Прикладну допомогу організує громада в Байоні, Н. Дж., зорганізована при своїй Католицькій Церкві та зі своїм парохом о. Степаном Маланюком на чолі. 18-го вересня відбувся там громадський збори, на яких створено окремий Комітет та головою якого вибрано молодого громадянина з народженої вже тут генерала, Митрона Кушніра. Комітет рішив повести негайну акцію в громаді, перевести збірку фондів, зголошуючи рівночасно готовість вже тепер прийняти 5 новоприбулих родин, що їх тимчасово примістяться в церковній галі. Готовість прийняти п'ять новоприбулих родин зголосила вже теж „Самопоміч“ в Джерзі Сіті, що в тій цілі винаймила окреме приміщення. Крім зголошених досі, вже прийняли нових імігрантів: Українська Право-

ЧЕРВОНІ НАСТУПАЮТЬ НА КАНТОН

Кантон, Китай, 27. вересня. — Тут офіційно повідомлено, що три комуністичні армії в силі 75,000 воїнів почали наступ на теперішню столицю Китаю, Кантон, зближаючись до нього з північного сходу на приблизно 90 миль. Проте, головний наступ йде по залізничній лінії в напрямку міста Куанг-конг на 125 миль від столиці, а міністерство оборони вважає, що битва за це місто буде вже внаслідок битвою за Кантон. На поодиноких ділянках фронту націоналістичні війська почали протинаступ.

УКРАЇНСЬКА БАНДУРА ЗДОБУВАЄ СЛАВУ В АМЕРИЦІ

ШИРОКИЙ РОЗГОЛОС ПЕРШОГО ТУРНЕ КАПЕЛІ БАНДУРИСТІВ В ЗЛУЧЕНИХ ДЕРЖАВАХ

Дітройт, 27 вересня. Місцева американська преса та деякі позамісцеві газети подають в останньому сенсаційні повідомлення агенства Асошіейтед Прес про недалеке і вже проголошене перше турне відомої Української Капелі Бандуристів ім. Т. Шевченка, під мистецьким провідом Григорія Кітасого.

ЮРІЙ ЛУЦЬКИЙ СТИПЕНДИСТОМ КОЛУМБІЙСЬКОГО УНІВЕРСИТЕТУ

В останньому приїзді до Нью Йорку Мгр. Юрій Луцький, автор підручника англійської мови для скитальців та співавтор (разом з проф. Я. Рудницьким) грамматики української мови для англіївців. Він працюватиме на Колумбійському університеті, де одержав стипендію. Ю. Луцький покінчив свої студії в Англії, а останні два роки був викладачем англійської мови і літератури на Саскачеванському університеті в Канаді. В своїх найближчих планах цей молодий український вчений намічує більшу працю про новітню українську літературу в англійській мові.

Д-Р Ю. ГЕНІК БЕРЕЗОВСЬКИЙ ВИКЛАДАЧЕМ НА УНІВЕРСИТЕТІ В ТОРОНТІ

Канадсько-українська преса повідомляє, що на університеті в Торонті відкрито вечірні курси української мови, а на викладача покликано відомого українського лектора і рецензатора, колишнього лектора української мови на Ягінському Університеті в Кракові, д-ра Юліана Геніка-Березовського, який перед роком прибув до Канади з європейської скитальщини. Торонтський університет це вже четвертий в Канаді, що запровадив курси української мови. Їх мають вже Саскачеванський, Манітобський і Монреальський університети.

„ЛЕМКІВЩИНА“ — НОВИЙ УКРАЇНСЬКИЙ ДВОТІЖНЕВИК

Торонто, Канада. — З 15 вересня почав виходити „покищо двічі в місяць“ український часопис „Лемківщина“. Видає його Організація Оборони Лемківщини. Як на чільний редактор підписаний відомий з рідного краю діяч і письменник Юліан Тарнович. У редакційній статті згадано між ін.: „Наші праці будуть продовженням українського національного часопису „Лемківський Дзвін“, що виходив у Нью Йорку та організував усіх уродженців Лемківщини в Організації Оборони Лемківщини та українського національного часопису „Наш Лемко“, що стояв на сторожі прав і долі нашої тісноті Батьківщини“. Програмову статтю „З нашої долі будемо продовжувати нашу працю“ написав д-р М. Дудра, звівний лемківський діяч з передвоєнних часів. Адреса газети: „THE LEMKO COUNTRY“, 36 Stewart St., Toronto, Ont., Canada. Річна підписка \$3.

БЕВИН ПРО ПІДРИВНУ ПОЛІТИКУ СОВЕТІВ

СТВЕРДЖУЄ УСПІХ ОБ'ЄДНАНИХ НАЦІЙ В ЗМАГАННІ ДО ЗАМИРЕННЯ

Лейк Сокоес, 27 вересня. — Британський секретар закордонних справ, Ернест Бевин, забрав вчора голос в Генеральній Асамблеї Об'єднаних Націй, вказуючи на підірвну міжнародну політику Советів, що проявилася в „постійній відмові до справжньої співпраці зі західними державами“.

МОСКВА ЗАКИДАЄ АЧЕСОНОВІ „ПЕРЕКРУЧУВАННЯ ФАКТІВ“

Москва, 27 вересня. — Советська партійна „Правда“ в своїх коментарях до останнього виступу державного секретаря Ачесона в Генеральній Асамблеї закидає йому „перекручування фактів“ щодо советського становища в справі міжнародної контролю атомової енергії. Ачесонові в дальшому закидається намагання прикрити словами воєнну підготовку „американських воєнних“ та їх зусилля накинати Об'єднаним Націям американський диктат. Советська преса рівночасно твердить, що „мирні пропозиції“ Вишинського зробили на американський наріп „величезне враження“, не зважаючи на всі „пропагандивні протизаходи реакційної преси“.

ВІДЛОЖЕНО ДЕВАЛЬВАННЯ НІМЕЦЬКОЇ МАРКИ

Париж, 27 вересня. — Американський виступив комісар для Німеччини, Джон Дж. МакКлоу, відвів вчора наради з представниками адміністрації пільги Маршала, у висліді яких знову відложено остаточну девальвацію західно-німецької марки. Цю справу розглядалося у зв'язку з наслідками, які вона могла б мати на цілий комплекс справ європейської відбудови.

БРИТАНСЬКИЙ УРЯД ДОДОМАГАЄТЬСЯ ДОВІР'Я ВІД ПАРЛЯМЕНТУ

Лондон, 28 вересня. — Сьогодні тут почнуться назвичайні наради британського парламенту, скликані на домагання опозиції для обговорення проголошеної недавно девальвації фунта стерлінгів. Вчора, напередодні засідання парламенту, лейбуристський уряд відвів окремі наради та рішив домогтися від парламенту заяви довір'я.

КОМУНІСТІ ПОЗА ЗАКОНОМ В ІНДІЇ

Бомбай, Індія, 27 вересня. — Мадрас, найбільша складова країна Індії, рішила вчора поставити поза законом комуністичну партію, мотивуючи фактом, що комуністи нехтують закони і встановлений порядок та загрожують мирові. Це рішення відноситься теж до контрольованих комуністами 19 робітничих організацій.

ПОЛІТИЧНИЙ ФЕРМЕНТ В БЕРЛІНІ

Берлін, 27 вересня. — Стверджується, що у зв'язку з економічними положеннями в Берліні, в цьому місті по обох боках залізної заслони помітний політично-партійний фермент. В одному й другому випадку він звертається проти соціалістів.

ПОЛОНІЗАЦІЯ ДАНИЦЬ

Данціг, 27 вересня. — Населення Данцігу виступило з протестами проти урядових намагання повної полонізації цього міста. В тій цілі в останньому польський уряд переселив до Данцігу 800 родин з корінної Польщі.

СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Sundays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 81-83 Grand Street, Jersey City 3, N. J.

Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N.J. on March 30, 1911 under the Act of March 8, 1879.

Accepted for mailing at special rate of postage provided for Section 1130 of Act of October 3, 1917 authorized July 31, 1918.

ПЕРЕДПЛАТА:		SUBSCRIPTION RATES:	
1/2 рік	\$7.00	One year	\$12.00
1 рік	\$12.00	Two years	\$22.00
3 роки	\$32.00	Three months	\$3.00
В Державі Свободи		Foreign and Jersey City Rates:	
1/2 рік	\$10.00	One year	\$18.00
1 рік	\$18.00	Two years	\$32.00
3 роки	\$48.00	Three months	\$4.00

Кожна зміна адреси коштує 10 центів.

За оголошення редакція не відповідає.

Address: "СВОБОДА" P. O. Box 346, JERSEY CITY 3, N. J.

ЧЕРГОВА НАПАСТЬ ВИШИНСЬКОГО

Говори до гори, а гора горою, каже наш нарід. Таке можна сказати про те, що говорили представники різних держав в Асамблеї Об'єднаних Держав про мир. Секретар стейту Ачесон говорив в такому поміркованому та угодному тоні, що навіть не згадав про імені Росії, ні кремлівського Політбюро й твердив, що світовий мир не тільки побажаний та кінцево потрібний, але майже запевнений. Знов передсідник Асамблеї, ген. Карлос Ромуль, уже на самому початку наради назвав цю сесію „Асамблею миру“, запевняючи, що вона вийде такою у всьому світі. По миролюбній увертюрі демократії забрав слово А. Вишинський, совєтський делегат. Він теж заговорив про мир. Та ще як, цитував же ж самого Сталіна!

Словами Сталіна з 1934 року Вишинський доказував, як то закордонна політика СССР завжди змала і далі змала тільки до миру в світі, як Совєти нікому не загрозували і не загрожують, та ні на кого не нападали і не нападають. Як на глум Вишинський цитував миролюбні слова Сталіна навіть з 1939 року, себто з року сталінсько-гітлерівської дружби і початку Другої Світової Війни.

Коби Вишинський був хоч обмежився у своїх виводах до совєтської миролюбної політики, то можна б було з чистоти таку заяву прийняти. Це ж шойно початок наради, а тому треба кожному з делегатів, що вірять в миру злагоду, старатись створити для цього відповідну атмосферу. Правда, китайський делегат, д-р Т. Ф. Цянґ, сказав гірке але згідне з історичною правдою слово на тему російського імперіалізму в минулому і сучасному, але це прорвала людина, що глядять скептично на якусь угоду з Москвою. За це китайський представник діждався від Вишинського зарахування до „бестії“, який „людина, що себе шанує“, не відповідає. Однак з іншими промовцями не міг Вишинський так коротко справитись, бо вони поводитись дуже делікатно і навіть не згадували Росії чи Совєтів. Тому мабуть як „людина, що себе шанує“, він тим промовцям уже відповів. Була це виступаючи відомою демократичним потугам, а в першій мірі Америці й Англії.

Не думасмо переопівдати усього цього, що наговорив Вишинський в Асамблеї Об'єднаних Держав ще й тим разом проти Америки та Британії, бо це говорення не було нічим іншим, а тільки повторенням тих нападів, з якими він чи інші совєтські представники виходять на міжнародне форум за кожним разом, коли мають вирішуватись справи, зв'язані з наладнанням мирних відносин в Європі, чи взагалі в світі. Злученим Державам він закинув, що підкопують Організацію Об'єднаних Держав створенням для агресивних цілей Північно-Атлантичного Пакту, примушенням незалежних держав до нього приступити та залучуванням тих, що у ньому не хочуть бути. Плани Маршала, казав Вишинський, розбив Європу на дві половини й є корисний хіба для американських капіталістично-монополістів. Вишинський проляв ще грубу сльозу над мільйонами нещасних безробітних в Америці, чи тих в Англії, де й тепер, як він каже, дається про „гармати замість масла“, при чому не забув додати, як щасливо живеться робітникам в совєтській „народній республіці“. Тих, що не вірять у совєтську характеристику політики Злучених Держав і Великої Британії, Вишинський назвав „професійними брехунами“. Американську та британську політику, казав Вишинський, схарактеризував Сталін такими словами: „Це політика агресії, політика, яка веде до війни“. Закінчив Вишинський цю свою „миролюбну“ промову тим, що вніс резолюцію, якою Асамблея мала б осудити підготовку до нової війни, ведену в багатьох країнах, аз окрема в Злучених Державках.

Тіто й совєтська дефензива

В суботу минулого тижня покінчився в Будапешті шістьденний процес, який виказав незвичайну подібність до московського процесу з 1938 році, яким започатковано чистку комуністичного режиму з небажаних елементів. Будапештський процес це очевидний наслідок прогнання югославського диктатора Тіта з Комінформу. Процес мав доказати, що маршал Тіто при допомозі Злучених Держав і Великобританії планував розбудувати Балканської імперії і спонукав деяких провідних мадярів до шпигунства в своєму рідному краю. Між ними був бувший міністер закордонних справ, а потім міністер внутрішніх справ, Ласло Райк, який був провідником Угорської Робітничої (Комуністичної) Партії; д-р Тібор Соні, організатор партії; Лазар Бранков, колишній югославський дипломат в Будапешті і трьох інших підсудних. Разом з асуджено на смерть трьох підсудних, трьох засуджено на довічне тюремну, а одного на дев'ять літ тюрем.

Райк, засуджений на кару смерті, заявив на суді, що він не годиться з висновками його адвоката, наче б то треба внести відклики від присуду. Він гордо заявив, що присуд є справедливий і йому належить кара. Д-р Соні під час розправи заявив, що він працював як шпиг для Алана В. Доллеса, який нібито був головою американського шпигунського бюро, однак, коли йому показали світлину Доллеса, він заперечив, наче б він знав, чий це образок. Лазар Бранков був єдиним чужинцем на суді і був самотнім, що обстоював свою невинність.

Самопризнання й биття в груди підсудних на совєтських процесах уже не дивують нікого. Зате насувається питання, для яких цілей влаштували Совєти найновіший процес у Будапешті? Дехто вважає це частиною дефензивної політики проти Західних держав, яку вони думають переставити на зібранні Асамблеї Об'єднаних Держав, яке почалося 20 вересня. Дефензива має бути звернена в першу чергу проти наступу югославського диктатора маршала Йосифа Брозовича Тіта, якого підтримують Америка, Англія й інші Західні країни. Коли йдеться про Америку, то треба ствердити, що вона признала Тітові позичку у висоті \$20,000,000, а перед тим дозволила вивезти фабрику сталі до Югославії. Знов Англія хоче признати Югославії позичку у висоті \$36,000,000, а Світовий Банк окремо позичку на \$50,000,000. Крім того зро-

стає товарообмін між Югославією й Західними країнами. Ця допомога для Тіта приходить у пору, коли вже певно можна ствердити, що совєтська Залізна Заслона продрала-ся. Країна Тіта, Югославія, це найновіший ворог Москви, а з цим і світового комунізму. Донедавна ще Росії вдалося втримувати комуністів у світі в перекованні, що Москва й світовий комунізм це синоніми. Казали: Хто не слухає Москви, той не слухає комунізму. Тепер Тіто вилонився з-під контролю Москви й розголушує, що Росія не має монополії на комунізм і що він самий є кращим комуністом ніж Сталін. Допомога Західних держав для Тіта має на меті позбавити Росію її найсильнішої зброї, тобто контролю над комуністичними режимами в світі.

Незалежність Тіта є ключем до важливої стратегії Західних держав, яка полягає в тому, щоб підтримати проти-сталінську комуністичну диктатуру в тому перекованні, що Сталін буде приневолений до здачі, як про це висловився президент Труман. Знов

проти Залізної Заслони створили Західні держави Західну Стіну, яка обороняє несовєтські країни від Середнього Сходу до Північного Півдінного моря. У такий спосіб Західні держави загнали прірву, якою Москва могла вдертися до Середземного моря. Тепер вони чуються безпечніші ніж були колинебудь у своїй боротьбі в холодній війні.

Це витворює тепер нову ситуацію, якої не було у всесвітній політиці від покінчення другої світової війни і від започаткування совєтського наступу проти цілого світу. З погляданням до життя Північно-Атлантичного Оборонного Договору, а ще більше з виникненням оборонної системи для цього пакту, можна ствердити, що Совєти дуже послабли. Нова форма комунізму наростає з розломом між Тітом і Сталіном. Доки Тітові вдалося відірвати Югославію від московської форми комунізму. Комуністи, які ще сажають Москви, пильно слідкують за кожним потягненням Тіта, бо він їх запевняє, що комунізм скорше переможе в світі, як він скине з себе московське ярмо, а стане у кожній країні своєрідним президентом Труман. Знов

Десятиріччя „Визволення Галичини“

Вимарш совєтської армії вже в перших днях Другої світової війни за кордони своєї ізолюваної соціалістичної батьківщини змалювала більшовицька пропаганда, як „визволення українського народу з-під гнету польських панів“, не зважаючи на те, що вже тоді відомий був договір Ріббентропа й Молотова. Це „народне визволення“ несли ця армія на багнетах, звернених до населення, і на дулах гармат у п'ятдесят тонових танках тоді, коли на її похідному шляху не стояв ні один ворожий жовнір. Не лише між цивільним населенням, але й у польському війську поширена була думка, що більшовики лише переходять через Польщу, щоб ударити на фашистську Німеччину. Не дивно, що польський президент Лявова вийшов на стрічу совєтським „гостям“ з хлібом-сіллю та вчисто вручив їм ключі від міста. Але ця заява львів'яни не врятувала його, як і багатьох інших, не тому, що він належав до каст „польських панів“, але тому, що зі своїм вступом у Галичину більшовики принесли туди методи свого терористичного правління та негайно стали їх впроваджувати в життя.

Перш за все вони взяли за свою пропаганду. Вживання української мови, офіційна назва для Галичини „Західна Україна“, висилка пропагандистів, що говорили українською мовою мали завдання збажати свідоме населення Галичини. Це до деякої міри їм вдалося. Хоч і нові окупанти старались не робити національної різниці, то все ж таки не одного українця „брало за серце“, коли чув свою рідну мову в колишніх осередках польськості, як уряди, високі школи, тощо. Треба було шойно часу, щоб довідатись, що вживання української мови в Україні, навіть приватно дома, означало часто переслідування. Але в перших днях „визволення“ українське населення Галичини того не знало і велика частина думала, що з більшовиками теж можна домовитись. Відносилось це головню до наших здобутків у ділянці кооперативного господарства, яке з таким трудом приходилось колись організувати. Але більшовики використали якраз наші кооперативні інституції для своєї соціалістичної господарки, побільшуючи їх разом з тим відтягаючи від українства.

Правда, велика скількість

РІШАЛЬНА СПРАВА

(Про фінанси Української Національної Ради).

(Докінчення).

Переходимо до завдань УН Ради в закордонній політиці. Треба пам'ятати, що українська справа для чужого світу нова і мало відома. Здебільшого нас уважають у світі за частину російського народу. Так учать по школах в різних країнах ще й досі! Слідом за російськими авторами в чужому світі виводять історію Московщини — Росії Києва, з погляданням до життя Північно-Атлантичного Оборонного Договору, а ще більше з виникненням оборонної системи для цього пакту, можна ствердити, що Совєти дуже послабли. Нова форма комунізму наростає з розломом між Тітом і Сталіном. Доки Тітові вдалося відірвати Югославію від московської форми комунізму. Комуністи, які ще сажають Москви, пильно слідкують за кожним потягненням Тіта, бо він їх запевняє, що комунізм скорше переможе в світі, як він скине з себе московське ярмо, а стане у кожній країні своєрідним президентом Труман. Знов

Проти цієї ворожої пропаганди УНРада підготувала вже ряд солідних книжок чужими мовами, щоб з фактами в руках показати світові правду про Україну.

Для постійної інформації світу треба видавати часописи чужими мовами та інформаційні листки для преси. Окрім того, потрібна устна інформа-

ція і живі зв'язки з чужим світом. Участь українських представників в різних міжнародних конференціях та організаціях (Європейський Рух, Ліберальний Інтернаціонал, Соціалістичний Інтернаціонал і т. п.), — не кажучи вже про наукові та загальнокультурні міжнародні конгреси — все це завдання, що мусять бути здійснені. Коли цього не зробити, то українська справа зійде з міжнародної політичної арени і від неї лишиться „порожнє місце“.

Народ здобуває собі симпатії через своїх представників, що вміють відповідно, з розумом, знанням і тактом поводитись в чужому світі. Це робить політична еліта належно підготована верства народу, його „політичні кадри“.

Інженерів, лікарів, учителів можна підготувати, вивчити в школах за півдесятка років. Для підготовки політичних кадрів — дипломатів, політичних провідників, великого формату журналістів і т. д., треба не тільки вроджених талантів, але й десятирічків роботи на практиці. Люди, не підготовані до політики (особливо на міжнародному полі) можуть своєму народові тяжко пошкодити, як той неосвідчений машиніст, що доводить поїзд до катастрофи.

Ми перерахували тільки частину тих завдань, які має виконати УНРада для української визвольної справи. Щоб ці завдання здійснити, треба мати в першу чергу людей і гроші. Людей з підготовою у нас мало, особливо для справи міжнародних зв'язків. Але з часом таких людей буде більше, бо серед молодшого покоління виробляється талановиті, освічені одиниці для відповідальної праці.

Фінансові засоби. Це та справа, на яку мусимо всі звернути особливу увагу. „Нервом річч“ називали старинні римляни гроші. Для УНРади фінансова незалежність означає нашу політичну незалежність. Було б соромом для нашої великої еміграції, коли б УНРада не могла здобути засобів для видання книжок та іншого інформаційного матеріалу про Україну чужими мовами. Цим би ми підписали самі собі „свідство політичного убогства“.

На справу нашого визволення УНРада має право домагатись коштів від нашого громадянства.

В недалекому часі УНРада оголосить внутрішню позичку серед нашої еміграції. Кожний українець, по мірі своїх сил, повинен взяти участь у цій справі, як і в різного роду збірках на потреби УНРади. Спільними всенародними силами маємо створити солідний Національний Фонд, який дасть змогу УНРаді вести свою роботу в широкому розмірі. УНРада складається з різних груп і має незалежні контрольні органи, які дають гарантію повного порядку в розподілі і витратах засобів У. Н. Ради.

Кожний, що діє в міру своїх можливостей, дає українську національно-визвольну справу, нехай загадає при цьому за мільйони наших братів, і сестер що мучаться і вмирають під московською більшовицькою диктатурою. Вони сподіваються допомоги для визволення від нас, що перебуваємо на волі на чужині і деколи живемо навіть в добробуті.

Наша повинність жертвувати на Український Національний Фонд — дати основу для боротьби українського народу за волю широким фронтом. Не відкладаймо нашого доброго наміру надальше! Український народ нас кличе!

С. Корольчук.

К. ПЕТРУС

СОВЄТСЬКІ АРЕШТАНТИ

ПРИСВЯЧУЄТЬСЯ ОБДУРЕННЮ
ЧЕРВОНОЮ ПРОПАГАНДОЮ.

123)

Зайшовши за якийсь ріг, я зупинився перепочити, глянув на зимове сибірське небо і в ту ж мить у пам'яті мої спалахнуло дороге відчуття з 26-псалма: „Господь світло моє і спасіння моє: кого мені боятися? Господь фортеця життя мого: кого мені страшитися?“, і з 40 глави Ісаї: „А надіючися на Господа обновляється в силі, підіймуть крила, як орли, потечуть і не втомляться, підуть і не виснажаться“.

І в Заполяр'ї, і в Кандаліці багато спів'язнів просило мене, коли я визволюсь, щоб віддавав їхні родини, чи послав їм вісточки про них. Біля десяти адрес людей, розкида-

них по всій території СССР, довелось вивчати на-пам'ять. Випускаючи на волю в'язня, геопеупівці дуже пильно його обшукували, і єдиним шляхом нелегальної передачі відомостей була пам'ять. Деякі навіть заглядали в задній кишені, де часто виявлялись цілі послання на тонкому цигарковому папері. Коли востане мене обшуквали на вахті, страшний черговий суворо спитав: — Листи на волю є? — Нема, — відповів я спокійно. Вони всі були в моїй пам'яті, а телепатія більшовиків була недостатня.

— Адреси на волю маєш? — Ні,

— Ну, а якщо знайдемо? — Шукайте.

— Ну, добре, провалювай! Таким чином я вніс на волю можливість передати нещасним осиротілим родинам прохання й бажання їхніх батьків, чоловіків і синів.

В голові майоріли: „Іркутськ ... вулиця, № 17, Харківград... вулиця, № 38, Сталінград... вулиця, № 45, Москва, ...майдан Маяковського, будинок... Київ, Поділ, вулиця Урицького, №... Ленінград, Василівський острів, №...“

І це було дві адреси: в Пінську і Тифліс... Хотілось виконати прохання всіх, хоча посліжкою невеличкої листівки. Звичайно, зайти я міг би лише до тих, хто був мені по дорозі: Канськ - Красноярськ - Казань - Москва - Харків - Ростов. Та й у цьому випадку треба було бути вельми обережним, бо по великих містах усіх, що блукали вулицями в табороваму одязі, негайно „підбирали“, давали 35 стат-

тю і виряджали назад до табору.

„Талмудист“ із УРО попередив мене: — Глядіть, будете їхати через Москву, не тиняйтесь здря в місті а — з потягу на потяг, щоб 35-ї не піняти.

Я йому підтакував, але все ж вирішив у Москву загаянути, знайти потрібну мені родину і переказати їй про батька — інженера Н., якого позбавлено було права листування. Він у К-ці слізно благав мене відвідати його нещасну родину й розказати про те, що йому довелося пережити за час від 1937 року...

Козловський просив наці-сати жінці його в Пінську: За поляків він „робив революцію“, очолював робітничий комітет у Пінську, керував страйками. Як українця, поляки його, разом із двома дітьми, вкинули в СССР, а жінку-полячку залишили в Пінську. ГПУ дало йому десять років таборів, а дітей забрали

в Гомельський дитячий будинок. Але це було в 1935 році, а тепер Пінськ був совєтський, і Козловський просив зв'язати його з жінкою.

...Колишній редактор однієї великої газети просив написати його сестрі в Л.

...Колишній співробітник Ради Української Автокефальної Православної Церкви Д. Л., просив написати в Київ його сестрам щоб вони продали якийсь запорізький глечик і за одержані гроші прислали йому посилку.

...Я лежав на горішній полиці вагону 3-ї класи, а потяг мчав мене транс-сибірським шляхом в Європу. До Москви я їхав вісім днів, і так хотілось їсти, їсти, їсти... На станціях продавали лише напівгнилі солоні огіржки по рублю за штуку. Хліба й інших продуктів ніде не можна було дістати, хоч війни ще й не було, коли не вважали війни з Фінляндією, з якою воював один тільки „Ленінградський

воєнний округ“.

Десь у дорозі, між Ново-сибірськом та Уралом, „командирша“, що їхала зі мною в одному вагоні, продала мені одно хлібину, і це трохи підтримало мене. Під її сидінням їхав „заєць“. Вона його помітила, сказала кондукторові, і молодого хлопця в таборній одежі потягли з вагону. Виявилося, що він утік із якогось табору і пробував вибратись з Сибіру.

— І вам не шкода було його видавати? — спитав я „командиршу“, коли втікача повели.

— А чого ж його жаліти? — зовсім і здивовано відповіла вона.

— А коли б це був ваш брат, або чоловік — ви так само зробили би? — знову запитав я, вдихаючись у її розширені обличчя.

— Іх би видала, якби вони робили неправильно! — відкабуляла вона без найменшої ніяковости.

ВЯЗАНКА СУХОЦВІТІВ

Сповнилася невідхильна ви-мога природи до Божої устано-ви. Свіжо зрушена земля аме-риканського двинтаріща скри-ла нового українського жем-чуга: визначного українського громадянина, мистця тонів, любителя американських укра-їнців, Михайла Гайворонсько-го. Трогальний зміст похорон-них пісень супроводив про-щальну церемонію. Спочиво-спрацьоване й земними труда-ми для української духовності незможне тіло великого сина України, що своїм таланом і ро-ботящию засвідчив правду про вічну відому нації — з низів народу. Не стало сугес-тивного організатора пісні, тієї духовної діяльності, що була й є двигуном сили, снаги й на-дії; словословником минулого; показником і пропагатором прийдешнього. Михайло Гай-воронський не тільки, що на-лежить до історії; він є укра-їнською історичною особистіс-тю, дарма, що цю заслугу на-був не мечем, але композитор-ською булавою. Коли про іс-торичні особистості хочемо знати всі подробиці з їхнього життя, то й я почувати на со-бі обов'язок кинути їх кілька на його свіжій могилі — за-мість осінніх квітів.

Рік 1914; сторіччя Шевчен-ка. В Галичині високий підєм духа. Під клячем „Шевченко Вчитель“ відбувається з кін-цем липня у Львові Зїзд Укра-їнського Вчителства. Беруть у ньому участь українські учи-телі з Галичини, з Буковини, деякі — крадьки — з царсь-кої Росії. Приїждять як гості визначні вчителі з Чех, з Мо-рави — члени Головної Упра-ви „Союзу Слов'янського Вчи-телства“. Глибокі, змістові доповіді, палкі слова в дискус-ії. Вижидають закінчення Зїз-ду, бо на прощальному кон-церті буде диригувати „якийсь“ молодий учитель на-віть власну композицію. Хто ж це той учитель? З якої шко-ли? — Це молодик, 22 роки, з школи в Заліщиках, — пояс-нюють.

Вечір. Ясно освітлена сая. Сходиться нервозна публіка. На устах усіх одне питання: Підчиниться Сербія ультимат-ові Австрії, чи ні... Гомовить українська пісня під енергій-ною й суггестивною бродю-стрункою молодика в черно-му. Тодішній Львів не привик до таких появ. Літають оплес-ки пісні кожного твору й про-носяться гурганом охляки й виклики після відспівання не-чуваною до тоді пісні „Діть“. Новий диригент і композитор на лаврах. Решта концерту пройшла в „крайньому халя-ванні“, в часі продукції хору роздавали на „салі друковану на карточках телеграму з за-головком: Війна!“

Учасники концерту швидко, ще ніччю розїздялись домі, щоб стати на заклик мобілі-зації. Війна!

Де подівся Михайло Гайво-ронський? В полку, до якого і я належу, його немає.

Щойно літмі 1915, в дорозі на кількадемну відпустку з ав-стрійської боевої армії, я стрі-нув у поїзді молодців у див-них формах: якісь визублені шапки з „левниками“, з зірка-ми на ковнірі військової блю-

зи з іншим розположенням, як у мене. Хто це? Левники? Хіба це „Січові Стрільці“? — Так. В сердешній розмові зо стрічними довідуся, що Ми-хайло Гайворонський веде „сі-чову оркестру“, творить стрі-децькі пісні. Мені проспівують їх і я привожу їх мелодію до-мі. Вони покищо прикраша-ють мою відпустку, а після повороту до полку вже співає їх моя сотня — у вечірній тузі.

За царських часів я побував у 1912 р. на Україні на вчи-тельських курсах у Києві, Пол-таві, Катеринославі. Теплі зна-комства, прогулянка з пок. Я-ворницьким на Хортицю. В Полтаві я почув від учителів перший раз шутливу піснюку „Задумала вража баба та роз-багатіти“... Вона так мені по-добалася, що я не міг дати со-бі ради з нею; куди ходив, то проспівував. Таким чином по-лучив її у Львові музичний інспектор шкіл „Рідної Шко-ли“, Михайло Гайворонський, й на вічну пам'ятку видруку-вав її у шкільному співаннику. Відті вона розійшлася по ці-лій Галичині.

В часі обох побутів в Аме-риці я дружив з Михайлом Гайворонським, як загаль-номусів з ним кожний дружити, до кого він заговорив своїм ніжним голосом та уймаючим тоном. З давніми друзями я не говорив так інтимно й одвер-то. Нам було мало шоттжене-вих сходін у ресторони при площі Ст. Маркс в Нью Йорку; ми сходились на вулиці й у помешканні. На основі самих розмов про уподобання мого сина, він направив його на шлях музики.

Лікарі доручили Гайворон-ському покинути Нью Йорк. Мусів залишити й власну му-зичну школу. Здав її на свого товариша по фаху, мистця Ро-мана Придаткевича. В „Народ-ному Домі“ в Нью Йорку при-близно 6-тій тул. відбувалася проба дитячої оркестри. Проф. При-даткевич запросив мене на лекцію. Діти грали — мені здавалося — добре, хоч часом скрипіли інструменти, а деко-ли виривався не дуже то правильний тон. Я вже вий-шов з класу музики й подався до виходу. Та саме у дверях я стрів М. Гайворонського, що навідується Нью Йорк за-йшов сюди. Ми привіталися.

— Я був на лекції музики у проф. Придаткевича, — кажу.

— Так? Придаткевич учить тепер? Ходім ще до класу.

Ми ввійшли. Музики щиро привіталися, а на обличчях ді-тей у класі засіяла радісна усмішка.

— Дозвольте, щоб я загра-вав з ними, — каже Гайворон-ський до Придаткевича.

— Прошу, дуже радо.

Гайворонський узав лати-чок у руку, нахилився через лавку до дітей і своїм тихим, добрим голосом промовив до них:

— Діти, заграйте зо мною, але — знайте, так ніжно, глян-ко. То, Івасю, візьми скрипоч-ку от-так.

Підніс паличку й дав знак. Діти заграли так, що я аж здивувався: чи це ті самі...

Я повернув з Америки до-машню й описував американ-ські надбання, а принагідно

Інавгурація Українського Театру в Америці

ПЕРЕД ВИСТАВОЮ „БАТУРИНА“ У ФІЛАДЕЛФІ

Найблища п'ятниця, дня 30-го вересня, увійде без сум-ніву в історію української культури, зокрема українсько-го театального мистецтва на американській землі. В цьому дні, в годині 8-мй ввечері та в репрезентативній залі Тавн Гол у Філадельфії дасть свою інавгураційну виставу ново-створений Український Театр

„Батурин“ за Богданом Леп-ким. Музичне оформлення ви-стави є під проводом проф. Ярослава Барнича, а сценічне — мистця Петра Андрусева. Сьогодні було б ще перед-часно говорити про саму ви-ставу, але вже сама її тематика дає найбільші надії, „Бату-рин“ — це сценічна постанов-ка великої історичної події з

Сцена з II. дії „Батурина“ Богдана Лепкого на сцені Львівсько-го Оперного Театру в постановці В. Блавацького

під керівництвом недавно при-було з Європи відомого органі-затора, режисера і самого видатного українського арти-ста, Володимира Блавацько-го. На інавгурацію Театру ви-брано історичне видо виче

зробив прилюдну заввагу, що Інститут Музичного Товари-ства ім. Лисенка має стільки елева, а не має оркестри хоч-би такої, як є в Америці. На-що тому балакав ще зо мною музикант, Василь Барницький і — організував оркестру з уч-нів Інституту, що грали навіть оперові твори.

У Філадельфії відбувся Січо-вий Зїзд. Був на ньому покій-ний Євген Коновалець, був між учасниками — стрільцями й я — як гість. Після довгого сидіння при бенкетному сто-лі почалися співати. Співали на сцені салі. Запросили й Івана Зазуляка, відомого тоді в Америці баритона, щоб заспіва-вав. Зазуляк вийшов під оп-лески на сцену й почав про-тяжко, немов ілюструючи роз-логе українське село, стрілець-ку пісню „Ой, видно село“. Гайворонський, — що стояв на салі, прослухав першу фра-зу, а коли Зазуляк почав про-тягати „Ой, там ідуть стріль-ці...“, Гайворонський одним скоком найшовся на сцені, по-час сам співати даліше пісню в маршевому темпі даючи такт. Сала підхопила швидко темпо й докінчила пісню. А білий Зазуляк стояв закло-потаний у куті сцени.

У Львові завели зо мною деякі музики розмову на те-му українських композиторів в Америці. Я говорив з захоп-ленням про Гайворонського. Здивування — співрозмовни-ків зростало, коли я сказав, ім, що мені довелось читати в Америці навіть радянський журнал, де Гайворонського ра-хують за видатного компози-тора в Америці. А вже, коли я згадав, що Гайворонський має фахову музичну освіту, набу-ту на Колумбійському універ-ситеті в Нью Йорку, свого роду попередження, яке існувало, пе-реломилось й пізніше в му-зичних працях галицьких фа-хових музиків почали появля-тись згадки про Гайворонсь-кого як музику рівного з ти-ми, що вчилися у Відні, чи Празі, хочби навіть у проф. Дворжака.

Так, Михасю. Не легко було Тобі ступати по вибраній до-розі української музики. Але Ти ступав на неї так твердо, що ніхто Тебе відти не зіпхне!

Лев Ясінчук.

Знайомі Блавацького, вже з першого дня після його при-їзду до Злучених Держав, мо-гли різнитись щодо особистої характеристики, щодо його виступу в такій чи іншій ролі на сцені, але всі погоджували-сь з одним: як Блавацький є в Америці, то тут мусить бу-ти теж український театр. І вони мали правду. Проїшов короткий, дуже короткий час і в пресі вже появилася віс-та, що „Блавацький організує театр“. До цієї майже півнір-ської праці на цьому терені приступили разом з ним ново-прибулі артисти, до них долу-чилися кращі місцеві артис-

праця часто є понад їхні ви-снажені скитальщиною сили. А при цьому постійні проби до інавгураційної вистави та взагалі організації театру. Це можуть робити справді тіль-ки найбільші ентузіясти теат-рального мистецтва і тому створений ними Український Театр дає найкращі надії на майбутнє.

Сцена з IV. дії „Батурина“

тичні сили і Український Те-атр у Філадельфії став доко-наним фактом. Це легко ска-зати, але не легко прийшлося Блавацькому та його співро-бітникам це зробити. Вони — професійні артисти, взялись насамперед за першу роботу, яка трапилася, щоб заробити на прожиток та не бути для нікого тягарем. Інтересно, що власне вони сумлінно вдер-жують на своїх місцях, хоча

Дальша доля Театру у ве-

постійним професійним Укра-їнським Театром в Америці. Свою громадську вартість Театр виявляє тим, що весь дохід з цієї першої вистави жертвує на цілі ЗУАДКоміте-ту, хоча сам в цій своїй орга-нізаційній стадії має ще тися-на і одну потреб та, хоча самі артисти могли б потребувати кожного цента в своїх пер-ших кроках на цій землі.

Дальша доля Театру у ве-

яке йому признала й чужинна критика — з трудом після півтори року дїстав дозвіл на літературний виступ у Львові. Большевицька система зав-жди однакова. От дозволили на НЕП (нова економічна по-літика — допущення приват-ного підприємця до совет-ської господарки), щоб вило-вити всіх ворогів соціалізації й знищити їх, так і дозволи-ли на українізацію, щоб пізна-ти всіх національних діячів У-країни та зліквідувати їх. Так теж поведи українську пропа-ганду в Галичині, щоб краще зорієнтуватись у національній свідомості населення та нищи-ти її. Два роки пізніше, підчас першого відступу большеви-ків з Галичини, вистачило бу-ти свідомим українцем, щоб опинитись у тюрмі. Теж відо-ме, скільки трупів залишили большевики в самих тільки львівських тюрмах, як відсту-пали по першій „визволенні“ Галичини. Тому десятиріччя цього „визволення“ може бу-ти сьогодні тільки новим про-стом цілої української емі-грації проти большевицької ти-ранії в Україні, знов, боротьба українських повстанців в краю це вже героїський протест са-мого нашого народу на рідних землях.

Т.

ПОШИРЯЙТЕ „СВОБОДУ“

УВАГА! — ДІТРОЙТ І ОКОЛИЦІ!

УКРАЇНЬКА КАПЕЛЯ БАНДУРИСТІВ

ім. Тараса Шевченка

під мистецьким керівництвом

ГРИГОРІЯ КИТАСЬКОГО

дасть :

КОНЦЕРТ

В НЕДІЛЮ, 2. ЖОВТНЯ 1949

Початок 8:00 вечір.

MASONIC AUDITORIUM, SECOND BLVD. & TEMPLE ST., Detroit, Michigan.

Українці! Українська Капеля Бандуристів, яка тіль-ки недавно приїхала до нас з Європи, вже несе славу на-шого бандурного мистецтва й нашої пісні по головних містах Америки. Тим самим вона приносить честь і славу цілій українській спільноті Америки. Нашим обов'язком є привітати Українську Капелю Бандуристів своєю масо-вою привабливістю до її концертів. Ідїть усі на її концерт.

Концерт цей спонзорований через Інтернаціонал Інститут і Федерацію Американських Українців у Мішґен.

ликий мірі залежатиме від то-го, як поставиться наш загаль-ний під час інавгураційної ви-стави в п'ятницю. Треба вислови-ти надію, що він і зі свого боку виявить подібний енту-зіазм до свого театру, як йо-го виявляють артисти і орга-нізатори та що зала Тавн Гол буде виповнена до останнього місця. Бо теж буде на що по-дивитись. За цим, та щоб ма-ти право сказати колись: „Я-бачив історичний „Батурин“ у Філадельфії“, варто потруди-тись туди теж з Нью Йорку та всіх дооколичних місцевостей Філадельфії.

ГОЛОВНИЙ УРЯД У. Н. СОЮЗУ

ГОЛОВНИЙ ЕКЗЕКУТИВНИЙ КОМІТЕТ:

ЗАСТУПНИК ГОЛ. ПРЕДСІДНИКА: ГРИГОРІЙ ГЕРМАН.

9 E. Jackson St., Wilkes-Barre, Pa. ЗАСТУПНИЦЯ ГОЛ. ПРЕДСІДНИКА: МАРИЯ МАЛЕВИЧ.

230 E. Agnew Ave., Pittsburgh 10, Pa. ГОЛОВНИЙ СЕКРЕТАР: ДМИТРО ГАЛИЧИН.

81-83 Grand St., Jersey City 3, N. J. ГОЛОВНИЙ КАСІЄР: РОМАН СЛОБОДЯН.

81-83 Grand St., Jersey City 3, N. J. ГОЛОВНА КОНТРОЛЬНА КОМІСІЯ:

ДМИТРО КАПУТІЛА, 33 S. Hancock St., McAdoo, Pa.

ВОЛОДИМИР ГІРЯК, 1 Cralk Ave., Kingsway, Toronto 18, Ont., Canada

Д-р АМВРОСІЙ Т. КІЗЕЯ, 4651 Broden Ave., Detroit 10, Mich.

ІВАН В. ІВАНЧУК, 8930 Manor, Detroit 4, Mich.

СТЕПАН КУРОПАСЬ, 2930 N. Montclair St., Chicago 34, Ill.

ГОЛОВНІ РАДНІ: ПАВЛО ДУДА, 939 Pierre Ave., Windsor, Ont., Canada.

СТЕФАН СЛОБОДЯН, 4323 N. 16th St., Philadelphia 40, Pa.

ІВАН РОМАНШИН, 15 — 38th St., Irvington, N. J.

ТАРАС ШПИКУЛА, 5466 W. Haddon Ave., Chicago, Ill.

ВОЛОДИМИР ДІДІК, 6411 Rutland Ave., Detroit, Mich.

ГЕНОВЕФА ЗЕЛКО-ЖЕРЕБНЯК, 1369 Brown St., Akron 1, O.

МИКОЛА ДАВІСКИБА, 41 Rosewood St., Mattapan, Mass.

ІВАН КОКОЛЬСКИЙ, 23 Fairlawn Ave., P. O. Box 467, Woonsocket, R. I.

ДМИТРО ШМАТАЛА, 4037 Riveredge Rd., Cleveland, Ohio

ОЛЕНА ШТОГРИН, 4753 N. Hutchinson St., Phila 41, Pa.

ПЕТРО КУЧМА, 95 East 7th St., New York 3, N. Y.

Головна канцелярія У. Н. Союзу зна-ходиться у власнім домі під числом 81-83 Grand St., Jersey City, N. J. Лютова адреса У. Н. Союзу: P. O. Box 76, Jersey City 3, N. J. Telephone: BErgen 4-1016.

В кожній українській хаті повинен знаходитись часопис „Свобода“.

УВАГА! Хто бажає почути найновіші ПІСНІ У.Н.А.

привезені із рідних земель, прощу замовляти рекорди на подану адресу:

ГРИГОРІЙ СТЕЛІМАХ, 2390 Carpenter St., Hamtramck 12, Mich.

Ціна: 3 кружки 3 долари. Комплет 5 пісень. Випуск новознайденого імґранта. За-значаю, що наклад невели-кий.

УВАГА! ГЕМСТЕД, ВЕСТБЕРІ І БАБІЛОНІ

Повідомляється відділу У. Н. Союзу 327 і 412 в Гемстед, 267 з Вестбері і від. 433 з Бабілон, що

ОРГАНІЗАЦІЙНІ ЗБОРИ

цих відділів відбудуться В СУБОТУ, 1. ЖОВТНЯ 1949

в годині 8-мй ввечером В САЛІ УКР. КАТОЛ. ЦЕРКВИ, 709 FRONT ST., HEMPSTEAD, L. I., N. Y.

Простіться урядників і членів згаданих тут відділів прибути кожен на ці збори, бо є важні організаційні справи до обговорення і вирішення.

П. Кучма, гол. радний У. Н. Союзу.

**129 EAST 7th STREET
NEW YORK CITY
Tel. ORchard 4-2568**

**BRANCH OFFICE & CHAPPEL:
707 PROSPECT AVENUE
(cor. E. 165 St.)
Bronx, N. Y.**